

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. december 5.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

BOLDOG ISTEN

Énekek: 230; 135,1-3.12

Alapige: 1Timótheus 6,11-16

De te, óh Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövessed az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, a szelídséget. Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívatattál, és szép vallástétellel vallást tettél sok bizonyosság előtt. Meghagyom néked Isten előtt, aki meg-elevenít mindeneket, és Krisztus Jézus előtt, aki bizonyosságot tett Poncius Pilátus alatt ama szép vallástétellel, hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig, amit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak Királya és az uraknak Ura, kié egyedül a halhatatlanság, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: akinek tisztesség és örökké való hatalom. Ámen.

Imádkozzunk!

Imádunk téged, mennyei Atyánk, mert a kereszttel üres. Dicsőítünk, hogy az Úr Jézus levéttett a keresztről rögtön a meghalása után, majd harmadik nap föltámadt az Úr, mennyei dicsőségben uralkodik és Szentlelked és igéd által van közöttünk. Dicsőítünk, Atyánk, hogy ennek a szentháromságos isteni titoknak az alapján meggyőződéssel, reménységgel élhetünk e földi életben. Nem istentelenül, Isten nélkül, reménytelenül, hanem annak a biztos tudatában, hogy győztél mindörökre.

Köszönjük, hogy az adventi időszakban is különösen is láthatunk téged eljövendőnek, királyok Királyának. Magasztalunk, hogy eljön az Úr Jézus. Köszönjük, hogy a Fiú, aki teljesíti mindazt, amit a beteljesített váltságművével már elvégzett. Azt is, hogy amikor eljön az örökkévalóság öröme és dicsősége, abban mi is részesedhetünk.

És áldunk, hogy egészen addig még mindig mented az elveszetteket. Köszönjük, hogy ma is hozzád lehetett térni.

Tieidként pedig szeretném megköszönni a mai nap minden örömét, munkáját, amit elvégezhattünk. Köszönjük, hogy ma is kérhetjük, ha bármelyikünk bánatos, szomorú, a te vigasztalásod, bátorításod erősítse.

A beteg testvéreinket, akik kórházban vagy otthon vannak betegágyon, a te jelenléted öröme töltse be, ahogy minket is itt a templomban a gyülekezet közösségében.

És köszönjük, Urunk, hogy mi imádkozhatunk téged, te pedig szólni akarsz hozzánk ma este is.

Szeretnénk figyelni szavadra és cselekedni, amit mondasz.

Ámen.

Igehirdetés

Mivel idei adventi időszakunkban két szombati nap is munkanap, az utóbbi hetekben azon gondolkoztam, hogy bátorításra szorulunk. Különösen bátorításra szorulnak a háztartásokat vivő asszonyok, anyukák, feleségek, akik ráadásul talán munkahelyen is dolgoznak, hogy nehegy türelmetlenség, megfáradás, békétlenség, azaz boldogtalanság jellemezze ezt az időszakot vagy akár az ünnepeket. Hanem milyen jó lenne, hogy az adventi elcsendesedés, ami pasaréti gyülekezeti tagokként évek, évtizedek óta jellemezhet minket, boldogság, az ünnepeken különösképpen is. És miközben ezen gondolkoztam, olvastam előre a napi ígérést, és hihetetlen személyessé vált számomra is. Valóban van szó boldogságról, valakiről, aki boldog.

A férfi bibliaórákon ebben az esztendőben minden második kedden Istennek a személyét, személyi tökéletességeit, tulajdonságait vettük sorba. És ebben a szakaszban Istennek egy olyan jellemzője jött elő, tökéletessége, amely ebben a férfi bibliaóra témában még nem. És ez is azt erősítette, hogy a boldogságról legyen szó, de nem a hívő emberek boldogságáról, hanem Istennek a boldogságáról, és ilyen módon az övéinek arról a lelki örömről, amit ez a bibliai kifejezés hordoz. Itt a 15. versben így olvastuk: „amit a maga idejében megmutat ama boldog...” és utána még jó néhány jellemző hangzott. És emlékszünk, hogy ebben a levélben az 1. rész 11. versében is ez a jellemző, isteni tökéletesség előjött: „A boldog Isten dicsőségének evangélioma szerint, mely reám bízott.”

Amikor a nem hívők, de akár a hívő emberek is boldogtalannak érzik magukat – ez ismerős nekem is –, akkor, ahogy minden korban, mert nincs új a nap alatt, a mindenkori világ nagyon bölcs tanácsokat tud adni. A túl világi módon gondolkodó egyház is nagyon bölcs tanácsokat tud adni. De ezek mindig emberközpontúak. Általában arról szólnak, hogy mit tegyen az ember vagy a hívő ember, milyen módszereket próbáljon meg követni és akkor hatása is lehet az életében.

És hadd mondjam a testvéreknek, hogy én is, amikor gondolkoztam, hogy nem kellene-e esetleg bátorító igehirdetést akár mondani vagy hallgatni egy ilyen adventi időszakra gondolva, én is abba a hibába estem, hogy akkor az ember boldogságáról, noha persze igeszerűen, de úgy, mit tegyen a hívő ember. Ezért is volt nekem nagyon-nagyon bátorító, hogy az Úrnak a biblikus, a Bibliában megismerhető tanácsa, ami ugye kijelentés, abszolút megbízható, az azt hirdeti, most is természetesen módon, ami az egész Bibliából sugárzik folyamatosan, hogy nem az em-

bernek kell, a hívő embernek csinálni valamit, hanem mindig és mindenkor az Úr személye és az Úr tette a döntő. Ráadásul itt a jellemzővel Isten boldogsága a kérdés. Boldogságot keresel hívő emberként is? Tekints az Úrra, aki boldog! A „boldog Isten” személyét kell egyre jobban megismernünk.

Timótheus legyen hűséges – hallottuk –, harcoljon a hit harcában, az evangélium ügyében. Bátorította az apostolon keresztül az Úr Lelke Isten tetteivel is, hallottuk itt a 13. versben: „aki megelevenít mindeneket”. Vagy az Úr Jézus személyének a példája is: Poncius Pilátus előtt bátran vallást tett az Úr. Isteni tettek, de a legmélyebb érv és a legmélyebb indok most is az, ami Istennek a jellemzője. Folyamatosan szeretném ezt a szót mondani, hogy tökéletessége, mert ez jól kifejezi Istenre vonatkozóan a személyi tulajdonságokat.

„Boldog Isten” – aztán majd azt nézzük, hogy mit jelent ez Jézus eljövételére vonatkozóan, illetve mit jelent ez a hívő ember, Isten népe boldogsága kapcsán. „Boldog Isten” – „amit a maga idejében megmutat ama boldog...” és sok más isteni tökéletesség a folytatásban egy gyönyörű doxológiában. Szeretném megjegyezni, hogy itt a levélben az 1. részben is és a 6. részben is ezek az isteni tökéletességek Pálnak, ahogy írja ezt a levelet, vagy ha valaki más írja, de ő diktálja az Úr Lelkétől vezetve ezt a kijelentést, akkor az elmondása során a szíve megtelik annak a dicsőséges örömeivel, aki számára az Úr és a jelzőket elkezd sorolni.

A doxológia ezt jelenti, hogy Isten személyét, tulajdonságait magasztalni, dicsőíteni. Isten lénye, Istennek a tökéletességei mindig a kijelentés alapján és mindig kizárólag Jézusban, számunkra vonatkozóan Jézusban ismerhetők meg. Szentírási kijelentés alapján és mindig és kizárólag egyedül Jézusban számunkra.

Önmagában bátorítás ebben a levélben ez az egyszerű tény, hogy ezek a tulajdonságok, tökéletességek Istenre vonatkozóan Jézus első jövelele és az eljövetele igei gondolat körében kerülnek elő. Az 1. részben elsősorban az első jövelele, itt a 6. részben – hallottuk – megjelenése az eljövetele kapcsán. Isten személye, tökéletességei Pál számára is, aztán Timótheusnak, nekünk is.

Itt mondja: „boldog Isten”. az a kifejezés szerepel itt, amely az ó- és az újszövetségi kijelentésben egyaránt a hívő ember boldogságáról írva található a Szentírásban. Egyedül ebben a két timótheusi levélben található helyen van Istenre vonatkozóan. Amikor az 1. Zsoltár így kezdődik: „boldog ember az, aki...”. Vagy a 32. Zsoltár is: „boldog ember...” – az 1. és 2. versben is. Nekünk a legismerősebbek talán a Máté evangéliuma 5. részében a boldogmondások, vagy a Jelenések könyvében is hét boldogmondás található, és még lehetne sorolni, most csak megemlítettem. Ezeknél a helyeknél mindig az Istennel való közösségből fakad az a belső lelkiállapot, belső élet, életérzés is, ugyanakkor ennek van külső hatása is a hívő emberen, Isten népén.

De fontos tehát, hogy ami jellemzi a hívő embert, mert Istennel közösségben van. És szinte mindig ez az Istennel való közösség azt is jelenti, hogy Isten különleges ajándékaival halmozza el az övét, és ezek miatt az ajándékok miatt tele van örömmel. Az egyik legfontosabb, ami az Ó- és Újszövetségben a leggyakrabban jön elő – a 32. Zsoltár meg a Római levél igéi –, hogy bűnbocsánatot kapott. Dávid bűnbocsánatot kapott, a Római levél 4. részében idézi ezt a zsoltárt, és kiemeli, hogy micsoda boldogság, mert megbocsátott az Úr, ezért lehet közösség az Úrral.

Amikor pedig Istenre vonatkozóan – és ezen két helyen szerepel így – találjuk ezt a két kifejezést, akkor már bajban vagyunk. Mert nagyon fontos, hogy ne-hogy az emberre vonatkozó jelentések alapján próbáljuk meg megérteni az Istenre vonatkozót. Ugyanakkor tény az, hogy az Úr, amikor magát kijelentette nekünk a Bibliában, akkor mégiscsak úgy mondta el a maga személyi tökéletes-ségeit is, hogy érthető legyen számunkra. De ennél a jellemzőjénél („boldog Isten”), hogy ez mit jelent, mindenképpen szeretném nagyon aláhúzni, hogy hiába ismerjük a boldogmondásokat, hogy mit jelentenek a boldogmondások és hogyan valósulnak meg, nagyon nehéz megragadni ezt a titkot, hogy mit jelent az, hogy Isten boldog.

Az egyik református lelkipásztor, nagyon híres bibliaismerő dogmatikus, ő próbálta három jellemzővel leírni. Holland származású, angol nyelven író. Én a három jellemzőt elmondom, de nem fogok belemenni a részleteibe, mert nem szeretném, hogy tényleg abba a hibába essünk, hogy emberi jellemzőkből esetleg Isten jellemzői – most tudatosan mondtam ezt, hogy jellemzők. Ami az egyik legfontosabb a boldogság, a boldog gondolatnál, hogy abszolút tökéletes az, aki ilyen. Minden tökéletes, abszolút tökéletesség. Másodszor ennek az abszolút tökéletes-ségnek a tudatában van. Az ismeretének és a szeretetének a tárgya ez az abszolút tökéletesség jellemzője. Harmadszor pedig mindezek miatt ez örömmel is tölti be. Abszolút értelemben gyönyörűség, jótetszés, öröm, boldogság.

Benne van az ismeret, benne van a szeretet gondolata és benne van az, hogy mindez abszolút módon tökéletesen. Istenre vonatkozóan ez biztos elmondható, az ő isteni transzcendenciájának, ami emlékszünk, azt jelenti, ahogy hallottuk az evangélizációs hetünkön is, hogy valami, ami fölöttünk levő, túl van rajtunk, nem tudjuk igazán megragadni, de ennek az isteni megragadhatatlan jellemzőnek az egyik tökéletessége.

Most pedig jön, ami az egészet mégis könnyűvé teszi, mert emberi jellemzőkkel nem lehet megragadni, de itt is igaz az, amit mondtam, hogy Isten lénye, tökéletességei a kijelentés alapján és számunkra mindig Jézusban. Hol látjuk a tökéletes, abszolút tökéletes Istent, aki tudatában van annak, hogy ő ilyen és akinek nemcsak az ismerete, hanem a szeretete is erre irányul, hogy én ki vagyok és milyen vagyok és mind emiatt boldog és örvendezik? Jézus személyében látható.

Mikor volt Jézus boldog? Mikor olvastunk Jézussal kapcsolatban olyan történeteket, ahol sugárzik róla, hogy tele van örömmel, az egész lényét áthatja, a beszéde is ezért olyan, amilyen? Vagy gondoljunk arra – és inkább én ezt szeretném idehozni –, amikor a mennyei Atya boldogságáról olvasunk Jézus történeteinél.

Amikor a mennyei Atya kifejezi, hogy ő ismeri, szereti, tudja, hogy mennyire tökéletes, és ezért nagyon-nagyon örül. Jótetszés, gyönyörűség tölti be őt, az Atya érzései a Fiú iránt. És ráadásul a megkereszteltetés történeténél még a Szentlélek személye is ott van, hiszen mint galambformájú, valamilyen galambhoz hasonló formában leszáll a Szentlélek Jézusra. Ott van az isteni Szentháromság titka és benne van az Istennek, a „boldog Isten”-nek minden érzése, vágya, elgondolása, szeretete: „Te vagy az én szerelmes Fiam, tebenned gyönyörködöm.”

A megdicsőülés hegyén is hasonló esemény történt. Nem olyan régen a Péter 1. és 2. leveleit olvastuk és a Péter 2. levele, amelyik szintén az Úr Jézus eljő-

veteléről különösen sokat ír, a 3. részben részletesen, de már az 1. részben is van erre utalás. Ott az 1. rész 17. versétől így szól: „Mert amikor az Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm: Ezt az égből jövő szót mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen.” „Az Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott...” – és a dicsőség szó alapjelentése, az abból az igéből származik a görög kifejezés, hogy valamit látni, valamilyennek látni és ebből jön aztán a dicsőség szó: tetszik, jónak lát valaki valamit, aztán ebből jön a ragyogás, benne van mindaz, amit az 'Isten dicsősége' kifejezés is hordoz, de az alapjelentés az, hogy valamilyennek lát, valamilyennek érzékel. És amikor a mennyei Atya látja valamilyennek a Fiút, akkor kifejezi, hogy mit érez, mire gondol, mi tölti be őt.

A Kolossé levél 1. rész 19. versében nagyon mély kijelentésben, de hasonló gondolattal így mondja. Én most a görög szövegnek a szó szerinti szórendje szerint olvasom: „mert Ő benne...” – azaz Jézusban – „...tetszett az egész teljességnek lakozni” – az „egész teljesség”, az isteni személy titka. „Lakozni” – a 2. rész 9. versében már úgy van, hogy: „Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” – tehát a földön élő, testben élő Jézus Krisztusra utal, az ő személye titkára. De az 1. rész 19. vers, hogy „mert ő benne tetszett”, és ez a „tetszett” kifejezés erre utal, hogy boldog az Isten. A Károli fordítású Bibliánk ott odateszi dőlt betűvel, hogy „tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozzék”. De az ősi szöveg sokkal kifejezőbb, még a Károli fordítás sem tudja így visszaadni a dőlt betűvel sem. Nemcsak az Atyára utal, az egész teljesség, az isteni személy titka, de Jézusban és „tetszett”.

Hogy mit is jelent ez a boldogság, segít megérteni egy másik szó. Szintén akár a héber, akár a görög szavakból megérthető, amikor azt látjuk az Ó- vagy az Újszövetségben a magyar fordításban, hogy: áldott, áldott az Isten, áldott legyen az Isten. Ez egy nagyon szoros szinoním jelentés a boldoghoz. Hadd jegyezzem meg, hogy akinek angol fordítású bibliája van, szinte biztos, hogy a boldogmondásokban a Máté evangéliuma 5. részében a 'blessed' szót olvassa, ami áldottat is jelent. Boldogok – áldottak. Tehát ez az áldott – itt meg arra utal a kifejezés, hogy valaki dicsérendő, áldandó, méltó a dicséretre. De itt is a hangsúly ezen van, hogy megismerem őt, látom őt, hallom őt, és tele vagyok örömmel miatta.

Gondoljunk arra, hogy mit jelent az, amikor Isten áldja az övéit. Ott is benne van a dicséret gondolata és egy csomó kincs, amivel ajándékozik. „Boldogok a lelki szegények, mert...” Tehát az áldott gondolat igaz a hívő emberekre vonatkozóan is az Úrral való közösségben, de amikor áldott az Isten.

A Lukács evangéliuma 1. rész 68. versét írtam föl egyik példaként az Újszövetségből. Lukács evangéliuma 1. rész – remélem, érezzük, hogy a Lukács evangéliuma eleje az Úr Jézus fogantatása, születése történeteinek a leírása. Zakariás éneke. Emlékszünk, Zakariás azért némult meg, mert nem volt hajlandó elhinni. Ott még nem is a Messiásról volt szó, hogy az jön, hanem hogy az jön majd, az a kisgyermek, aki a Messiás előhírnöke lesz. Ő ezt nem volt hajlandó elhinni. De aztán, amikor megszületett Jánoska, Zakariás éneke, a 68. vers a második vers az énekében: „Áldott az Úr, Izrael Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő

népét.” „Meglátogatta és megváltotta az ő népét” – Zakariás boldog lehetett volna csak maga miatt is, meglátogatott engem az Úr. De annyira boldog Isten miatt – áldott az Úr –, mert mit tett. Isteni tette – az áldott kifejezésben jobban ott van a hangsúly ezen, hogy valamit tesz és ezért hihetetlen öröm az övéiben és kifejezik. A „boldog Isten” jellemzőnél pedig ott is vannak tettek – ezt mindjárt látjuk –, de ott még inkább a személynek a tulajdonságai, tökéletességei.

És egyszerűen nem hagyhatom ki újra kiemelve, ez önmagában hihetetlen bátorító, hogy ebben a rövid kis újszövetségi levélkében, a Timótheushoz írt 1. levélben kétszer is szerepel, mert az Úr így akarta kijelenteni. Ezt a levelet Pál már az élete végéhez közeledve írta. Kiszabadult az első római fogságából, még kapott az Úrtól néhány esztendő maximum, hogy szolgáljon az Úr ügyében, de ő is tudta és érezte, hogy nemsokára elviszi az Úr. A Timótheushoz írt 2. levél a Bibliában az utolsó levele Pálnak, és a fiatal szolgatársát erősíti, bátorítja: „boldog Isten”.

Ha merjük elhinni mindazt, amit eddig hallottunk a magyarázat során eme isteni tökéletesség jellemzőjéről, hogy mi van a háttérben, Isten személyét hogy akarja élénk hozni, akkor még könnyebbé válik a megértés, ha látjuk, hogy Jézus eljövetele kapcsán. És most Jézus eljövetelének itt a 6. részben a hangsúlya az ő második eljövetele, noha a második eljövetelt meg nem lehet megérteni az első eljövetel titka nélkül. De a hangsúly a második eljövetelén van. Így olvastuk itt: „hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig” – ez a megjelenés Jézus eljövetele más szóval. Az 1. rész 11. versében Jézus első jövetele titka és annak sokféle áldása, tetteiben, személyében, a 6. rész 15. versében pedig az ő második eljövetele vagy visszajövetele igei gondolatánál.

Egy biztos: mindkét részben és az egész levélben hangsúlyos, az egyik legfontosabb téma a levélben, az evangélium. Az evangélium leírásánál. Az 1. rész 11. verse nagyon kedves aranymondás, amire mindig olyan jó nekem gondolni: „A boldog Isten dicsőségének evangéliuma szerint, mely reám bízott.” És az az örömhír – evangélium egyébként azt jelenti, hogy örömhír, jóhír –, hogy amit itt Pál magáról mond („mely reám bízott”), ez Timótheusra is bízott. De ez térad meg énrám is bízott. Nem kell apostolnak lenni ahhoz, hogy az evangélium rád bízasson, mert az egész timótheusi levél erről szól, hogy mindegy, hogy milyen idősök vagyunk, milyen közel vagyunk az életünk végéhez, a földi életünk végéhez, vagy milyen távol vagyunk még attól, éppen csak újjászülettünk, lehet, hogy még csak tegnap születtünk újjá, de akkor ma már az evangélium ránk bízott.

A „boldog Isten dicsőségének evangéliuma szerint” – ez a birtokos szerkezet („dicsőségének evangéliuma”) fordítható jelzőként is az ősi nyelv miatt: a boldog Isten dicsőséges evangéliuma. És hallottuk már, hogy a dicsőség szó mit jelent. Tehát a „boldog Isten” első gondolatnál láttuk Isten személyének a tökéletességét, titkát, most pedig ehhez a jelzőhöz az evangélium gondolata, mint amihez tartozóan előjön és itt is ott van, hogy dicsőséges, valamilyennek látszó, méltó arra, hogy magasztaltassék.

Mi az evangélium? Istenről van szó, tehát nem szabad kihagyni az Istent belőle, nem elég, ha csak Jézusról beszélünk. Nem azt halljuk, hogy ’mert úgy sze-

rette Jézus a világot', hanem „mert úgy szerette Isten”. Nem tudom, hogy ezt a János 3,16-ban szereplő aranymondást már unjuk? Mert hát mindig erről van szó. Amit sokszor hallunk, azt megunjuk. De ne felejtsük, hogy még a világi gondolkodásban is a reklám arra megy rá, hogy valamit sokszor mondani, akkor nagyon rögzül. Nem is vesszük észre, de tudunk róla. Az evangélium tehát micsoda, a dicsőséges evangélium?

Isten Jézus Krisztus által elvégzett szabadító műve az elveszett bűnösért. Isten – Jézus Krisztus által – szabadító, elvégeztetett szabadító munka, mű – az elveszett bűnösért. Isten műve. A „boldog Isten” dicsőséges műve ez. Jézus is benne van és nem lehet kihagyni. Ahogy mondtuk: Isten tökéletességei a kijelentés alapján számunkra Jézusban. De itt Isten cselekszik. „Boldog Isten” – azért, mert az örömhír, a jóhír, az evangélium az ő műve. Amit ő tett, aki ő, amit ő tett és mindezt kijelentette. Tehát az evangélium, az örömhír Istenről szól. És nagyon fontos ez, hogy Istenről szól. És ezután van az, hogy Jézusról, van az, hogy szabadításról és van az, hogy az elveszett bűnöséről.

Ezért nagyon fontos, amivel kezdtem, hogy nagyon nagy a baj, hogyha túl világi módon gondolkodó egyház, egyházi tanítók, lelkigondozók, pasztorálpszichológusok, a mai világ elkezdenek erről beszélni, sajnos ezek tények, elkezdenek az ember felől indulni. Boldogtalan vagy? Akkor sok mindent meg kéne magadról érteni. Mi volt a múltban, te mit tettél, mások mit tettek veled? Marad az emberi szinteken csak. Ez nem evangélium. Ebből nem liturgia lesz, hanem letargia. A liturgia azt jelenti, hogy ott vagyok az Isten jelenlétében a gyülekezetben vagy a személyes csendességemben, boldogtalan vagyok talán, de ott az Úr, az ige és a Szentlélek által őt ismerem meg, és ezen keresztül a gyülekezet közösségében vagy a személyes csendességemben ez az Úr elkezd bennem munkálkodni. Ez az evangélium.

Elvégeztetett mű – erről beszél az 1. részben. Pál azt mondja magáról, hogy bűnösök közt első vagyok én. Még mindig az, de nem baj, mert pontosan ezen keresztül mutatta meg Isten az ő könyörületét iránta, meg a hosszútűrését – emlékszünk, ezt mondta az apostol. Aztán a 17. versben a doxológia kitör belőle: „Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztesség és dicsőség örökkön örökké! Ámen.”

Pál teljes letargiában lehetett volna magában, mert ha magára nézett, azt látja, hogy: bűnösök közt most is első vagyok én. És testvérek ne gondoljunk arra, hogy Pál milyen szent lehetett és milyen tökéletes. Abszolút nem. Ezt mondja, hogy: bűnösök közt első, nincsen nála nagyobb bűnös, elveszett. Igen ám, csak ott van a kegyelem, mert az evangéliumban benne van a kegyelem. Azért, mert Jézus eljött. De miért jött el Jézus először is? Hát mert küldetett, mert valaki küldte. És erről beszél itt a levél elején. Tehát az evangélium, a „boldog Isten” jóhíre, örömhíre, Jézus megjelenése, eljövetele először, amiben minden elvégeztetett, Isten mindent elvégzett Jézus által, semmit nem kell már elvégeznie.

Ez pedig akkor is igaz, hogyha még vannak beteljesítendő ígérek. Mert a 6. részben megtudjuk, hogy Jézus még nem jelent azért meg, nem jött még vissza Jézus, nem jött még el, még mi is ez előtt vagyunk. Ez még nem végeztetett el, de ha a Szentírásból látjuk Istennek a tökéletességeit, Isten tetteit, akkor tudjuk,

hogy tulajdonképpen már elvégeztetett, hiszen gondoljunk csak a Jelenések könyvére, vagy a Timótheushoz írt 1. levél kijelentéseire, amikor bemutatja, hogy mi történik akkor, amikor majd eljött Jézus. Tudatosan mondtam a múlt időt.

Nekünk a reménység, a jövő ígéreteinek a beteljesedése az Újszövetség lapjain is meg az Ószövetségben múlt időben van. A prófétai múlt azt jelenti: valami még előttünk van, még jövő, de olyan biztos, mintha már múlt lenne. Mert a „boldog Isten” Jézus eljövételében megmutatott hatalmas tette. Minden beteljesedett.

Hogy is fogalmazott a Galata levél 4. rész 4. versében a Szentlélek Pálon keresztül: „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki...” – és folytatja. Itt meg így szeretném mondani a timótheusi 1. levél 6. rész 15. versét a Jézus megjelenésére vonatkozóan értelmezve is magyarázni: mikor pedig eljött az idők kiteljesedése. „Mikor pedig eljött az időnek teljessége” – Jézus első jövele. Mikor pedig eljött az idők kiteljesedése – amikor Jézus elvégzi mindazt, ami még hátra van. De az olyan biztos, mintha már múlt lenne. Így teljes az evangélium.

És ne felejtjük el, emiatt is mondom így, mi képtelenek vagyunk megérteni azt, hogy Isten boldog. Az Istenben pedig benne van az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Mert hogy lehet boldog az Isten? És hogy lehet az örömhír az Isten számára gyönyörűség, tetszés, hogyha elhangzott a kereszten: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Hogy lehet Istenként boldog az a Fiú, aki a Gecsemáné kertben azt kell, hogy mondja: „Abba, Atyám! Minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat!” „Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár!” „Egy kissé távolabb ment, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, múljék el tőle ez az óra.” Ezt nem tudja senki megválaszolni és ezt képtelenség!

Nem lehet boldog az Isten, ha igaz az evangélium. De a Szentírásban, ami el-
lentmondás, az azt mutatja, hogy mind a kettő igaz. Isten mindvégig boldog Isten marad. És mégis igaz az evangélium, hogy az Isten Jézus Krisztus által elvégzett szabadító műve az elveszett bűnösért.

Csak vigyázzunk arra, hogy nehogy arra gondoljunk, hogy csupán az elveszett bűnös iránti szeretet felől közelítsük meg, hogy mennyire szeret az Isten, mi mindent vállal Isten miattunk. Ez is benne van, de a „boldog Isten” drága isteni tökéletesség, jellemző arra utal, hogy lássuk meg, kicsoda a mi Istenünk, és hogy lehet ez az ő isteni jellemzője, tökéletessége a miénk is.

Annyira bátorító az az egyszerű tény is, hogy Istennek ezt a tökéletességét emeli ki először: „amit a maga idejében megmutat ama boldog...” és utána folytatja a többivel „...és egyedül hatalmas, a királyoknak Királya és az uraknak Ura, kié egyedül a halhatatlanság, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: akinek tisztesség és örökké való hatalom. Ámen.”

A többi jelző mutatja Isten titokzatos szentségét, megfoghatatlanságát, hatalmát, hogy mire képes ez az Isten. De a boldog tökéletesség, a boldog jelző arra utal, hogy nem az, hogy mire képes, hanem hogy ő milyen, mit érez. Nem csupán mit tud, mit akar, hanem hogy mit érez. Az ő legbensőbb, legmélyebb tökéletessége, vágya, érzése, akarata, jótetszése, amikor ez a kijelentés itt elhangzik.

Emlékszünk, hogyan mondta Jézus ezt a titkot? Hogy minden lehetséges Istennek, még az is, ami még a Fiúnak sem. Mikor az volt a kérdés, hogy mikor fog eljönni Jézus? És hogy is mondta Jézus? „Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az Atya egyedül.” Sem az ég angyalat, sem a Fiú. Ilyen értelemben tehát az isteni Fiú kimondja, hogy a „boldog Isten”, akinek hatalmában van annak az eldöntése, hogy mikor jön el Jézus, a „szerelmes Fiú”.

Az isteni Fiú alázata, az isteni Fiú helye a Szentháromságon belül és így a boldogsága, az az Atyára tartozik, nem rám. Amikor megkérdezte Jakab és János édesanyjukkal, illetve kérték, hogy hadd üljenek jobb vagy balkéz felől, Jézus azt mondja: „az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek elkészítettett.” A Fiú így boldog, az isteni Fiú így boldog. Mert minden a „boldog Isten” hatalmában van. És az Atya személye, tökéletessége ilyen módon nagyon fontos.

Gyakorlatiasan tehát ezek szerint a boldog Úristen még mindig vár és még nem küldi a Fiút. Pedig Jézus eljövetele előtt mennyi gonoszság van és lesz, meg volt, mennyi tévtanítás a világban, mennyi keserűség. De az Úr boldog és türellemmel vár még mindig, hiszen ő tudja az időt és még a bűnös, nagyon gonosz világban is készíti a Fiú érkezését. Amikor pedig eljön az idő kiteljesedése, az micsoda boldogság lesz!

De hadd kérdezzem meg – mert magamtól is megkérdeztem – most tőled, hogy mikor ezt hallod, hogy amikor eljön az Úr Jézus, micsoda boldogság lesz, akkor itt mire gondolsz vagy mire gondoltál? Neked? Vagy micsoda boldogság lesz az Istennek? Amikor eljön ama megjelenés, amikor az Isten, a „boldog Isten” evangéliumában meghirdetett dicsőséges jövő beteljesedik.

Mennyi mindent tudhatunk mi az Írás alapján Jézus eljöveteléről, hogy hogy is lesz, mint is lesz, mit is hoz az övéinek, de ennek az ígének az alapján az első nekünk hadd legyen mindig az ezek után, hogy még Jézus eljövetelénél is a döntő az, hogy milyen boldog az Úr, mert eljön a dicsőséges Fiú. Jézusban, Jézuson keresztül dicsőítetik meg az Isten és ilyen módon lesz számunkra is dicsőséges az egész. Az 1Korinthus 15,28-ban ezért is mondja, hogy: „Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is alávetett annak, aki neki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben.” „Isten legyen minden mindenben” – a „boldog Isten”.

„Boldog Isten”, Jézus eljövetele, itt a 6. részben különösen is az ő mindent kiteljesítő, az ígéreteket is kiteljesítő dicsőséges eljövetele – vagy az ő visszajövetele más szóval – alapján, de az övéi boldogságát is jelzi ez. Itt viszont nem szeretnék túl sokat beszélni, hanem majd csendesedjünk el, hogyha mindez igaz Istenre, hogy boldog és Jézus eljövetele kapcsán mennyi bátorítás van, akkor miért lehetünk mi is boldogok? „Boldog Isten” – mit jelent az övéi életére, küldetésére, boldogsága számára.

Timótheus életének minden része, részlete az evangéliumhoz kapcsolódott, az evangélium ügyéhez, ő is kapta ezt a megbízást. És az is fontos, hogy számára ez harcot jelentett. A Károli fordítású Bibliában a 6. rész 11. verse fölött ez a cím van: buzdítás a hit harcára. Tehát Timótheusnak az élete nem egy csendes, nyugodt, békés, mennyországos örvendezés, boldogság, hanem harc. Harc a boldog

Isten ügyéért, az evangéliumért. Ahol szeplőtelennek kell minősülni, mentes a szennytól, ahol feddhetetlennek kell minősülni, nem támadható, nem vádolható, belsőleg is Timótheust töltsse be a tisztaság, szentség, mocsoktalan. A feddhetetlen pedig: bárki, aki látja, hívók, nem hívók, ne tudjanak benne fogódzót találni, hogy bármi gonoszság jellemezné.

De neki ezért harcolni kell, ez a hit harca. Csak emlékszünk, hogy a hit az soha nem azt jelenti, hogy mi csinálunk valamit. A hit mindig az evangéliumban, Jézusban bízunk és mégis mennyire aktív. Timótheus maga tehát egy hitharcban és a Jézus jövetelét megelőző világi körülmények között.

Gonosz világ. Neked az természetes, hogy ma is gonosz a világ? Vagy fáj a szíved emiatt? De kár, hogy ilyen a világ! Milyen szörnyű! Hogy lehet ebben a világban hívó életet élni, szolgálni? Uram, csinálj már valami jobb világot! Hát rettenetes, ami most van! Csinálj már valamit, Istenem! Vagy jöjjön már el Jézus, mert már nem bírom tovább ezt a szörnyű világot! Amilyen az élet, az katasztrófa!

Most azokat mondom, amiket én szoktam gondolni, mikor magam alatt vagyok. Illetve még annál lentebb is. Ami miatt boldogtalan lehetek én is. Reménytelen, semminek nincs semmi értelme, az egész kész, vége! Ez hitharc? Erre hívott el Isten bennünket? Itt tartalak téged ebben a világban, hogy szenvedj, állandóan azért könyörögj, hogy csinálj már valami jobbat, Istenem, mert rettenetes az, ami most van. Vagy pedig hiszem, hogy boldog az Isten? Akkor én miért vagyok boldogtalan?

Ha nekem boldog Istenem van, én hogy lehetek boldogtalan? Ha Jézus eljövetele elvégeztetett és reménység is biztos 100 %-ig, 1000 %-ig, akkor miért boldogtalan a hívó nép? csak egy válasz van: ha emberközpontú hívó vagyok, akkor magamra nézek, másokra nézek, a világra és nem az Úrra.

Jézus eljöveteléig éppen ebben a világban akarja az Úr – akármennyire is gonosz – az övéit megbízni küldetéssel. Jézus amikor arról beszélt, hogy mi lesz az ő eljövétel előtti világban és hogy az nagyon gonosz lesz, emlékeztek, ezt mondta: „És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog.” Azaz az övéit bátorítja, hogy ilyen világban látva az Urat, átérezve az ő tökéletességét és átélve.

Hűség az Úrhoz, hogy gyönyörködhessen az övéiben. Igen, a világ gonosz, de minden egyes hívó emberében, minden egyes hívó népében gyönyörködhet az Úr. Boldog az Úr, amikor látja az övéit ebben a gonosz világban. Gondoljunk arra, hogy a sötétben egy gyertya is elég, hogy világítson. Hát ha sok gyertya, akkor mennyivel inkább! Lehet, hogy azért lehet ennyire gonosz a világ, mert az Úr boldogsága így még mélyebb, amikor látja, hogy még egy ilyen világban is az enyéim hűségesek szóban és tettekben. Kedvesen élni az Úrnak.

De a másik is fontos: pontosan az ilyen világ miatt szeretné az Úr még mindig menteni az elveszetteket. Isten Jézus Krisztus által elvégeztetett szabadító műve az elveszett bűnösért. És még mindig vannak elveszett bűnösök. És az övéin keresztül menteni akarja az Úr őket, mert még tart a kegyelem ideje. Jézus maga is erről beszélt itt a földön: „Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!” Emlékszünk, ezt mikor kérte? Aztán mondja az Atya, hogy: „Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.” Amikor görögök, azaz pogányok akartak Jézushoz jönni és nem is tudjuk,

hogy odaérték-e hozzá vagy sem, János 12-t majd olvassuk el. Aztán a János 17: „Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.” Dicsőítettelek: úgy éltem, hogy boldog legyél, hogy a dicsőséges evangélium ragyogjon föl. Jézus ezt tette, de ő maga mondta, hogy ti is ezt teszitek. Ő ment a mennyei dicsőségbe, ő ott van, Szentlelke és igéje által rajtunk keresztül. Hiszed-e, hogy rajtad keresztül is az Atya neve dicsőítettik ma is?

És azzal zárhatjuk – ez is olyan bátorító –, hogy nem azt mondja, hogy Timótheus, amikor majd meghalsz, akkor betelik mindaz, amiről szoltam. Nem a haláláról beszél. Figyeljünk csak: „hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig”. Nem azt mondja, hogy amíg meghalsz, hanem Timótheusnak is az 1. században Jézus jövedele az a támpont, nem a halála. Mert mi van, hogyha a halála előtt jön el Jézus? Akkor nem kell meghalnia. Ha meg meghal, akkor mit mond a hitben meghaltakról az ige? „Boldogok a halottak, akik az Úrban hálnak meg mostantól fogva.” Tehát a boldogság tekintetében mindegy, hogy meghalok vagy nem halok meg, a boldogság adott itt a földön is, a meghalás után is, mert az Úrban meghaltak boldogok. De az Úr eljövetele a hitben elhunytaknak is micsoda reménység. Nekik csak a lelkük boldog, a testük még el van temetve. Várják ők is az Úr eljövetelét velünk együtt. Tehát nem is a halálát említi a hívő embernek, hanem az Úr Jézus jövedelét kapcsolja még a hívő ember halála gondolatánál is esetleg, hogy semmi ne gátolja boldogságunkat.

Miért nem vagyok boldog? Mit tegyek, hogy boldog legyek? Mit tegyünk, hogy boldogok legyünk? Ez nem a Szentírás alapján feltett kérdés. Miért boldog az Isten? Mit tett Isten, hogy boldog legyen? És mit tett Isten Jézus által, hogy az ő isteni boldogságát övének ajándékozhasssa. „Boldog Isten”, ezért Jézusban és Jézus által boldog hívő emberek. Boldogok az övéi. Egyetlen kérdés van: mered-e ezt velem együtt hinni? És akkor mersz-e ezek után így élni? Mert a boldogság az Úrral való drága közösség átélése, mindezt Jézusban és Jézusért.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, magasztalunk azért téged, hogy te az Úr Jézusban is kijelentetted, nem csupán a Szentírás lapjain keresztül számunkra, hogy mit is jelent, hogy te boldog Isten vagy. Ugyanakkor imádunk téged, hogy Jézusról pedig csak azt tudhatjuk, amit a Szentírásban kijelentettél. Mi pedig ezt a Szentírást anyanyelvünkön olvashatjuk, hallgathatjuk, itt van Szentlelked és így vagy számunkra Szentháromság Isten, aki boldog. És köszönjük, hogy ma is boldog vagy. Áldunk, Urunk, ezért a titokért, hogy ma is Jézus eljövetele miatt is vagy boldog és mégis mi is ott lehetünk ebben az egészben az evangéliumért.

Köszönjük, hogy a mi életünknek is ez lehet a jellemzője: boldog az Isten, mert ránk tekint, látja életünket, hallja beszédünket, látja, hogy a megbízásnak eleget teszünk, a küldetést teljesítjük. És köszönjük, hogy itt is elmondhatjuk: egyedül Jézusban és Jézusért, ő viszont tökéletesen tette mindezt, Atyánk.

Látod, Urunk, hogy bánjuk, amikor ez nem sikerült. Bocsásd meg, amikor a boldogtalanság gyötrése, reménytelensége annyira ránk terhelődött, hogy mindent elengedtünk, levettük rólad lelki szemeink tekintetét. De köszönjük, hogy a

BOLDOG ISTEN

te igédben is most felemelni akarsz. És, hogy boldogítani akarsz. Hálát adunk, hogy te nem a világ, az elveszett világ gondolkodása, módszerei által teszed ezt, hanem az ige által.

Ezért szeretnénk eszközök is lenni a te kezekben, ahogy Timótheus és Pál volt. Ott, ahol vagyunk, ahova küldesz, az életünkkel és beszédünkkel is.

Áldunk, hogy amikor még sírunk is a gyász miatt talán vagy a betegség fájdalma, a bizonytalanság, a világi bizonytalanságok, körülmények miatt, a szívünket akkor is betöltheti ennek a drága bizonyosságának a boldogsága.

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, hogy tudod velünk kapcsolatban is, hogy mi a terved, célod. És köszönjük, hogy ezt nyilvánvalóvá teszed, megtartasz bennünket és nekünk is segítesz mindvégig, a célig elérni.

Hálát adunk neked, hogy mi sem a halálunkat kell, hogy várjuk, hanem az Úr Jézus eljövételére tekinthetünk akkor, ha már idősebbek vagyunk, talán halálos betegek. Köszönjük, hogy Jézus eljön és, hogy mindig a mában várhatjuk őt.

Imádkozunk ugyanakkor éppen ezért a betegekért, a halálos beteg testvéreinkért, erősítsd őket és vond önmagadra tekintetüket.

És kérünk, könyörülj a mi népünkön, hogy térjen meg hozzád. Bárcsak a vezetőink is olyanok lennének, akik azért boldogok, mert ismerik a boldog Istent. Köszönjük, hogy akármilyen magas beosztásban is van valaki, ismerhet, megismerhet téged, kereshet téged, szolgálhat téged. Mi ezért könyörgünk.

Áldd meg, kérünk, a Kárpátalján lévő magyarokat, az ottani lelki testvéreinket. Ott a körülmények nagyon nehezek, Urunk, de ők is hadd legyenek boldogok teveled. Akik a teid ott, legyenek világító szövétnek.

Köszönjük, hogy nemcsak magunkat, hanem szeretteinket is rád bízhatjuk és mindazokat, akik felé küldesz, akik felé az evangélium küldetését teljesíthetjük, mert te vagy a boldog Isten és mi is boldogok vagyunk veled, Atyánk. Egyedül Jézusért.

Ámen.

135, 1-3.12 ének

1. Áldjátok az Úr nevét, Akik néki szolgáltok! Magasztaljátok őtet, Kik hív szolgálói vagytok, Kik állotok házában És jártok tornáciban.

2. Dicsérjétek, mert jó ő, Áldjátok ő szent nevét, Mert ő igen jókedvű! Jákóbot, mint ő népét, Izráelt elválasztá, Örökévé foglalá.

3. Mert tudom, hogy ez Isten Erősb más isteneknél, Hatalma nagy mindenben; Isteni beszédével, Amit akar az égen, Megtészti földön, vízen.

(...)

12. Kik az Urat féltitek, Szent nevét dicsérjétek! A Sionról áldjátok És őt magasztaljátok Az ő lakóhelyében, A szent Jeruzsálemben!